

Lisa Jewell

Die nacht
verdween ze

A.W. Bruna Uitgevers

1

Juni 2017

De baby pruttelt. Kim blijft stil zitten in haar stoel en houdt haar adem in. Het heeft de hele avond geduurd voordat ze hem in slaap had gekregen. Het is vrijdag, een zwoele zomeravond, en normaal gesproken zou ze rond deze tijd met haar vriendinnen aan het stappen zijn. Om elf uur zou ze in het café nog één rondje bestellen voordat de bar dichtging. Maar deze avond heeft ze een joggingbroek en T-shirt aan, haar haar in een knotje gedraaid, de contactlenzen uitgedaan, bril opgezet en staat er een glas lauwe wijn op de salontafel die ze voor zichzelf heeft ingeschonken maar waarvan ze nog geen kans heeft gehad te drinken.

Ze pakt de afstandsbediening, zet het geluid van de tv lager en luistert goed.

Ja hoor, de voorbode van een huilbui, een soort droog, dreigend gepruttel.

Kim houdt eigenlijk niet van baby's. Die van haarzelf dan wel, maar ze vond de eerste jaren een zware beproeving waar ze niet goed tegen bestand was. Vanaf de eerste keer dat haar twee kinderen de hele nacht doorsliepen hechtte Kim, wellicht wat overdreven, heel veel waarde aan een ononderbroken nacht. Ze kreeg al jong kinderen en had de tijd en ruimte genoeg in haar hart voor nog een of twee. Maar die slapeloze nachten die erbij hoorden, trok ze niet. Jarenlang had ze haar nachtrust naarstig in stand gehouden met hulp van oogmaskers, oordoppen, *pillow sprays* en grote potten melatonine

die haar vriendin meenam uit Amerika.

En toen, iets langer dan een jaar geleden, kreeg haar tienerdochter Tallulah een baby. En Kim is nu op haar negenender-tigste oma en er is weer een huilend kind in huis. Voor haar gevoel is het nog maar zo kort geleden dat haar eigen baby's eindelijk niet meer huilden.

Over het algemeen is het heerlijk om een kleinzoon te hebben, ook al was dat tien jaar eerder dan ze had verwacht. Hij heet Noah en hij heeft donker haar, net als Kim en net als Kims kinderen (Kim houdt eigenlijk alleen van baby's met donker haar, blonde baby's vindt ze maar niks). Noahs ogen zijn soms bruin en soms ambergeel, afhankelijk van het licht, en hij heeft mollige beentjes en mollige armpjes met mollige polsjes. Hij lacht snel en hij kan zichzelf prima vermaken, soms wel een halfuur achter elkaar. Kim past op hem als Tallulah les heeft en ze krijgt soms een steek in haar buik als ze hem al een paar minuten niet heeft gehoord. Dan rent ze naar zijn kinderstoel, het wipstoeltje of de bank om te zien of hij nog wel leeft en dan ligt hij daar diep in gedachten de bladzijden van zijn stoffen boekje om te slaan.

Noah is een heerlijke baby. Maar hij houdt niet van slapen en Kim kan daar erg slecht tegen.

Tallulah en Noah wonen momenteel bij Kim, samen met Zach, Noahs vader. Noah slaapt tussen hen in in Tallulahs tweepersoonsbed en Kim doet haar oordopjes in en speelt witte ruis af op haar mobiel, zodat Noahs slapeloosheid haar over het algemeen bespaard blijft.

Maar vanavond heeft Zach een 'afsprakje' met Tallullah, wat een nogal ouderwetse benaming is voor een stel negentienjarigen. Ze zijn naar het café waar Kim normaal gesproken die avond zou zitten. Ze heeft Zach een biljet van twintig pond gegeven toen ze weggingen en hun veel plezier toegenst. Het is de eerste keer dat ze na Noahs geboorte als stel-tje uitgaan. Ze gingen uit elkaar toen Tallulah zwanger was en kregen ongeveer een halfjaar geleden weer een relatie.

Zach bezwoer toen dat hij de beste vader ter wereld zou worden. En tot nu toe heeft hij zich aan zijn woord gehouden.

Noah is inmiddels flink aan het huilen en Kim komt zuchtend overeind.

Ze staat nog niet rechtop of ze krijgt een appje binnen. Ze opent het en leest het.

Mam, er zijn hier wat mensen van het mbo, ze vragen of we nog wat bij hen komen drinken. Een uurtje of zo, niet langer. Kan dat? 😊

Terwijl ze terugschrijft, komt er weer een app binnen: *Alles goed met Noah?*

Alles goed met Noah, tikt ze. Hij is heel lief. Ga maar lekker mee met hen. Maak het zo laat als je wilt. Hou van je.

Kim loopt bedrukt naar boven, naar Noahs ledikant, omdat ze het komende uur in het donker zal moeten wiegen, sussen, zuchten en fluisteren. De maan staat aan de zwoele zomerhemel, waar nog wat bleke strepen daglicht in zitten en het huis kraakt leeg, terwijl andere mensen in het café zitten. Maar als ze naar hem toe loopt, vangt de maan de bolling van zijn wang en ziet ze dat zijn ogen gaan stralen als hij haar in de gaten krijgt en dat hij opgelucht naar adem hapt omdat er iemand is gekomen. Hij steekt zijn armpjes naar haar uit.

Ze pakt hem op, legt hem tegen zich aan en zegt: ‘Wat is er allemaal aan de hand, lieve jongen, wat is dat nu allemaal?’ Haar hart zwelt op door de wetenschap dat dit jongetje bij haar hoort, dat hij van haar houdt, dat hij niet kijkt of zijn moeder er is, maar dat hij het prima vindt dat zij hem in het donker komt troosten.

Ze loopt met Noah naar de zitkamer en zet hem op haar schoot. Ze geeft hem de afstandsbediening om mee te spelen. Hij vindt het leuk om op de knopjes te drukken, maar Kim ziet dat hij daar te moe voor is, hij wil slapen. Hij wordt steeds zwaarder op haar schoot en ze zou hem eigenlijk weer in zijn bedje moeten leggen, want zo hoort het en zo moet het en zo, maar Kim is nu ook moe. Haar ogen worden zwaar en ze trekt

de plaid over haar schoot, legt het kussen onder haar hoofd goed en valt samen met Noah in een rustige slaap.

Kim wordt een paar uur later plotseling wakker. De korte zomernacht is bijna voorbij en door het raam in de zitkamer zindert de lucht al door de stralen van de warme ochtendzon. Ze strekt haar nek en voelt haar spieren opspelen. Noah slaapt nog steeds en ze legt hem voorzichtig anders zodat ze haar mobiel kan pakken. Het is tien voor halfvijf in de ochtend.

Ze ergert zich. Ze had Tallulah dan wel gezegd dat ze het zo laat mocht maken als ze wilde, maar dit kan natuurlijk niet. Ze belt Tallulah en krijgt meteen de voicemail. Ze belt Zach en ook bij hem krijgt ze de voicemail.

Het kan natuurlijk dat ze thuis waren gekomen en Noah op haar buik zagen slapen en het wel fijn vonden een keer het bed voor zichzelf te hebben. Ze ziet hen al voor zich: even een blik in de zitkamer, hun schoenen uittrekken, op hun tenen de trap op en dan het lege bed in, een wirwar van armen en benen en speelse dronken kusjes.

Langzaam en heel voorzichtig staat ze met Noah in haar armen op van de bank. Ze loopt naar boven, naar Tallulahs slaapkamer. De deur staat wijd open, net als toen ze om elf uur 's avonds Noah uit zijn bedje haalde. Ze legt hem voorzichtig in zijn ledikantje. Wonder boven wonder slaapt hij rustig door. Dan gaat ze aan Tallulahs kant van het bed zitten en belt haar weer.

Ook deze keer krijgt ze meteen de voicemail. Ze belt Zach, weer de voicemail. Ze gaat hier nog een uur mee door. De zon is nu helemaal op. Het is ochtend, maar te vroeg om mensen te bellen. Dus zet Kim koffie en snijdt ze een snee van het boerenbrood dat ze in het weekend altijd voor Tallulah koopt. Ze besmeert hem met boter en honing van de imker verderop in de straat, die die uit huis verkoopt, en wacht tot een fatsoenlijker tijdstip om te bellen.

2

Augustus 2018

‘Welkom, meneer Gray!’

Sophie ziet een man met zilvergrijs haar door de gang met houten panelen op haar afkomen. Hij steekt zijn hand al uit, hoewel hij nog drie meter moet overbruggen.

Hij pakt Shauns hand met beide handen hartelijk vast, alsof Shaun een klein kind is wiens koude handjes opgewarmd moeten worden.

Dan wendt hij zich tot Sophie en zegt: ‘Mevrouw Gray, wat leuk om u eindelijk te ontmoeten!’

‘Ik heet mevrouw Beck,’ zegt Sophie met een glimlach.

‘Maar natuurlijk. Stom van me. Dat wist ik, mevrouw Beck. Ik ben Peter Doody. CEO.’ Peter kijkt haar stralend aan. Zijn tanden zijn onnatuurlijk wit voor een man van begin zestig. ‘En u bent schrijfster, toch?’

Sophie knikt.

‘Wat voor soort boeken schrijft u?’

‘Detectives,’ antwoordt ze.

‘Detectives! Kijk eens aan. U zult hier in Maypole House genoeg inspiratie kunnen opdoen, lijkt mij zo. Er is hier altijd wat. Zolang u maar andere namen gebruikt!’ Hij moet hard om zijn eigen grapje lachen. ‘Waar staat uw auto?’ vraagt hij aan Shaun, terwijl hij kijkt naar de oprijlaan naast de brede ingang.

‘O,’ zegt Shaun. ‘Daar, naast uw auto. Is dat goed?’

‘Ja hoor, prima.’ Hij tuurt naar de auto. ‘En de kleintjes?’

‘Die zijn bij hun moeder in Londen.’

‘O ja, natuurlijk.’

Sophie en Shaun lopen met hun rolkoffers achter Peter Doody aan, door een van de drie lange gangen die vertakken vanuit de hoofdgang. Via een dubbele deur komen ze uit in een glazen tussenstuk dat het oude pand met een nieuw huizenblok verbindt. Ze lopen met hun koffer via de achterdeur van het moderne huizenblok over een kronkelend pad dat leidt naar een victoriaanse cottage. Achter het huisje bevindt zich een bos en aan weerskanten van het huis staan bloeiende rozenstruiken.

Peter diept een sleutelbos op uit zijn zak en haalt er een koperen ring af waar twee sleutels aan zitten. Sophie heeft de cottage al een keer gezien, maar toen woonde het vorige hoofd van de school er nog en stond het vol met hun meubels, spulletjes, honden en foto's. Peter draait de deur van het slot en ze lopen achter hem aan de betegelde hal in. Er staan geen laarzen meer en er hangen geen regenjassen en hondenriemen meer aan de haken. Het ruikt er naar benzine, een rokerige lucht, en een koude tochtvlaag komt tussen de houten vloerdelen omhoog, zodat de cottage winters aandoet, terwijl het een bloedhete dag is tijdens een lange, warme zomer.

Maypole House staat in het pittoreske dorpje Upfield Common in de Surrey Hills. Het was ooit het grootste huis in het dorp totdat het twintig jaar geleden door Magenta, een bedrijf dat scholen over de hele wereld bezit, werd opgekocht en er een privé kostschool van werd gemaakt voor zestien- tot negentienjarige jongeren die gezakt waren voor hun diploma. Dus ja, in wezen een school voor kneuzen. En Sophies vriend Shaun is daar nu het nieuwe schoolhoofd van.

‘Alsjeblieft.’ Peter laat de sleutels in Shauns hand vallen. ‘Van jullie. Wanneer komt de rest van jullie spullen?’

‘Om drie uur,’ antwoordt Shaun.

Peter kijkt op zijn Apple Watch en zegt: ‘Dan heb je nog genoeg tijd om in het café wat te eten. Ik trakteer!’

‘O.’ Shaun werpt een blik op Sophie. ‘Eh, we hebben onze eigen lunch meegenomen.’ Hij gebaart naar een canvastas die naast hem staat. ‘Dus, bedankt.’

Peter zit er niet mee. ‘Nou, mocht je ooit willen lunchen, het eten is daar heerlijk. De Swan & Ducks heet het. Aan de andere kant van de meent. Het menu is mediterraan, met tapas en andere kleine hapjes. De inktvisstoofpot is waanzinnig lekker. En ze hebben een goede wijnkelder. Als je de manager vertelt wie je bent, krijg je korting.’

Hij kijkt weer op zijn horloge en zegt: ‘Enfin, kijk maar eens rond. De codes staan hierin. Deze moet je gebruiken voor als de verhuishwagen komt en deze is voor de voordeur. Met jullie kaart gaan alle deuren binnen open.’ Hij geeft hun ieder een koord met een sleutelpas. ‘Morgenochtend ben ik er weer voor je eerste werkdag. Je zult trouwens hier wat mensen zien rondlopen in vreemde kleding, want er is namelijk een openbare weekcursus, een beetje *Glee*-achtig. Vandaag is de laatste dag, morgen gaan ze weer weg en Kerryanne Mulligan, de huismeesteres... Jullie hebben haar verleden week ontmoet, toch?’

Shaun knikt.

‘Zij zorgt voor de groep, dus je hoeft je daar geen zorgen om te maken. Dat was het, geloof ik. Alleen, o...’ Hij beent naar de koelkast en trekt de deur open. ‘Dit is een presentje van Magenta.’ Er ligt een goedkope fles champagne in de koelkast. Hij doet de deur weer dicht, steekt zijn handen in de zakken van zijn blauwe broek en haalt ze er dan weer uit om hun een hand te geven.

En dan is hij weg en zijn Shaun en Sophie voor het eerst alleen in hun nieuwe woning. Ze kijken elkaar aan, kijken dan om zich heen en dan weer naar elkaar. Sophie pakt de canvastas van de grond en haalt de twee wijnglazen eruit die ze er die ochtend in had gedaan toen ze op het punt stonden om Shauns huis in Lewisham te verlaten. Ze haalt ze uit het keukenpapier, zet ze op het aanrecht, trekt de koelkast open en pakt de fles champagne.

Dan pakt ze Shauns uitgestoken hand en loopt achter hem aan de tuin in. De tuin is op het westen en ligt rond deze tijd van de dag geheel in de schaduw, maar het is nog warm genoeg om met blote armen buiten te zitten.

Terwijl Shaun de champagne opentrekt en inschenkt, laat Sophie haar blik over het uitzicht gaan: een houten hek tussen de rozenstruiken dat de grens aangeeft tussen de achtertuin en een fluweelgroen bos met hier en daar stukjes gras waar de zon tussen de boomtoppen door zijn goudgele stralen op laat vallen. Ze hoort vogels op de takken rondscharrelen. Ze hoort de champagne bruisen in de wijnglazen. Ze hoort haar eigen adem in haar longen, het bloed dat door de aderen in haar slapen stroomt.

Ze merkt dat Shaun naar haar kijkt.

‘Dank je,’ zegt hij. ‘Echt enorm bedankt.’

‘Waarvoor?’

‘Dat weet je wel.’ Hij pakt haar handen. ‘Je hebt zoveel opgegeven om hier bij mij te zijn. Je bent te goed voor me. Veel te goed.’

‘Ik ben helemaal niet te goed voor je. Ik ben een “afgelikte boterham”, dat weet je toch?’

Ze kijken elkaar met een scheve glimlach aan. Dat was een van de vele nare dingen die Shauns ex-vrouw Pippa over Sophie had gezegd toen ze erachter kwam dat zij tweeën wat hadden. En ook: ‘Ze ziet er veel ouder uit dan vierendertig,’ en ‘Wat heeft ze een raar plat achterste.’

‘Wat je ook bent, voor mij ben je een topper. En ik hou van je.’ Hij drukt een stevige kus op haar knokkels en laat haar hand dan los zodat ze het glas kan oppakken.

‘Mooi, hè?’ zegt Sophie dromerig. Ze kijkt door het hek naar het bos. ‘Zou het een groot bos zijn?’

‘Geen idee,’ antwoordt hij. ‘Ga anders na de lunch eens op onderzoek uit.’

‘Ja,’ zegt Sophie. ‘Misschien doe ik dat wel.’

Shaun en Sophie zijn pas een halfjaar samen. Ze leerden elkaar kennen toen Sophie op Shauns school langskwam om de leerlingen die Engelse literatuur studeerden te vertellen over een boek uitgeven en schrijven. Bij wijze van bedankje nodigde hij haar uit voor de lunch. Ze vond het aanvankelijk best eng, alsof ze iets verkeerd deed, omdat ze vond dat het eigenlijk niet kon om met een oudere mannelijke docent iets te gaan eten. Maar toen was het haar opgevallen dat hij ontzettend donkerbruine ogen had, bijna zwart, en dat hij brede schouders had, een heerlijke warme lach en een vriendelijke mond. Bovendien droeg hij geen trouwring. Opeens merkte ze dat hij met haar aan het flirten was en toen kreeg ze een dag later een berichtje van hem via zijn privémail waarin hij haar bedankte dat ze was geweest en vroeg of ze zin had om het nieuwe Koreaanse restaurant uit te proberen waar ze het tijdens de lunch over hadden gehad. Vrijdagavond misschien? En zij dacht: ik heb nog nooit een man gedatet van in de veertig. Ik heb nog nooit een man gedatet die een stropdas draagt voor zijn werk. Ik heb in geen vijf jaar tijd überhaupt gedatet en ik heb onwijs veel zin om naar dat Koreaanse restaurant te gaan, dus waarom niet?

Tijdens die eerste date vertelde Shaun dat hij de school in Lewisham waar hij zes jaar als hoofdmeester had gewerkt ging verlaten om schoolhoofd te worden van een privékostschool in de Surrey Hills. Niet omdat hij zo graag in de privésector wilde werken en een chic kantoor wilde, maar omdat zijn ex-vrouw Pippa de tweeling na drie jaar van de prima school waar ze op zaten af haalde om hen naar een dure privéschool te doen en van hem verwachtte dat hij de helft van het schoolgeld ging betalen.

Sophie had niet meteen beseft wat deze ontwikkeling zou betekenen. Maar ging over in april en zo werd het mei en vervolgens juni, en Shaun en zij kregen een steeds hechtere band en hun levens raakten steeds meer met elkaar verweven. Toen leerde Sophie de tweeling kennen en mocht ze hen

van hem naar bed brengen, voorlezen en hun haartjes kammen. En toen was het zomervakantie en brachten Shaun en zij nog meer tijd samen door. En toen op een avond, onder het genot van cocktails op een dakterras met uitzicht op de Theems, zei Shaun: ‘Ga met me mee. Ga met me mee naar Maypole House.’

Sophies eerste gedachte was meteen: nee, nee, nee. Ze was geboren en getogen in Londen. Ze was onafhankelijk. Ze had haar eigen carrière, haar vriendenkring. Haar familie woonde in Londen. Maar toen juli overging in augustus en Shauns vertrek steeds naderbij kwam, kreeg ze het gevoel dat haar leven vervormd werd en veranderde ze van gedachte. Misschien, dacht ze, zou het best leuk zijn om op het platteland te wonen. Misschien kon ze zich dan meer op haar werk richten, zonder de vele afleidingen van de stad. Misschien zou het haar wel bevallen om de partner van het hoofd van de school te zijn, aanzien te hebben door bij zo’n speciale school te horen. Ze ging met Shaun mee om de kostschool te bekijken, keek rond in de cottage en voelde de warme stevigheid van de terracotta tegels onder haar voeten, rook de zinnelijke lucht van wilde rozen, het pasgemaaide gras en de door de zon verwarmde jasmijn door de achterdeur heen. Ze zag een plek onder een raam in de hal waar haar bureautje precies zou passen en waar ze uitzicht had op het schoolterrein. Ze dacht: ik ben vierendertig. Straks ben ik vijfendertig. Ik ben heel lang alleen geweest. Misschien moet ik deze belachelijke stap maar zetten.

En dus had ze ja gezegd.

Shaun en zij hadden die laatste weken in Londen van elke minuut genoten. Ze hadden op elk terrasje in Zuid-Londen wat gedronken, hadden obscure etnische restaurants bezocht, in grote parkeergarages naar films gekeken, rondgeslenterd op braderieën, gepicknickt op de meent met op de achtergrond het geluid van gillende sirenes en dieselmotoren. Ze hadden tien dagen in een gave Airbnb in de stad Palma op Mallorca

vakantie gevierd en vanaf het balkon de haven bewonderd. Ze brachten de weekenden door met Shauns kinderen en gingen met hen naar de South Bank om over de fonteinvloer te rennen, buiten te lunchen, het Tate Modern Museum te bezoeken en in Kensington Gardens te spelen.

En toen verhuurde ze haar tweekamerappartement in New Cross aan een vriendin, zegde haar abonnement van de fitnessclub op, nam afscheid van haar groepje schrijvers van dinsdagavond, pakte wat dozen in en ging met Shaun mee naar deze plek, ver van alles verwijderd.

En nu, terwijl de zon op de toppen van de hoge bomen schijnt en de donkere stof van haar jurk en de vloer met lichte plekje bespikkelt, bekruipt Sophie een geluksgevoel, het besef dat de beslissing, genomen op basis van pragmatisme, wellicht wel een magische daad van het lot is geweest, dat ze daar horen te zijn, dat deze omgeving goed voor haar zal zijn, voor hen allebei.

Shaun loopt met hun eetspullen naar de keuken. Ze hoort de kraan stromen en het gekletter van borden die in de gootsteen worden gezet.

‘Ik ga wat rondstruinen,’ roept ze door het open raam naar Shaun.

Ze doet het hekje weer achter zich dicht als ze de achtertuin uit loopt. En dan valt haar oog opeens op iets wat aan het houten hekje zit vastgespijkerd.

Het is een stukje karton, de zijkant van een doos, zo te zien.

Er staat iets met marker op geschreven met een pijl die naar beneden wijst: GRAAF HIER.

Haar nieuwsgierigheid is gewekt. Het kan zijn, denkt ze, dat het nog een overblijfsel is van een schattenjacht, een spelletje, of een teambuildingactiviteit van de *Glee*-cursus waarvan het vandaag de laatste dag is. Het zou, denkt ze, een tijdcapsule kunnen zijn.

Maar dan schiet haar opeens iets te binnen. Een schokkend déjà vu. Ze weet zeker dat ze dit al eerder heeft gezien: een

bericht, geschreven op een stuk karton, vastgespijkerd aan een hekje. De woorden GRAAF HIER met een zwarte stift geschreven, een pijl die naar beneden wijst. Ze heeft dit al een keer gezien.

Maar ze heeft werkelijk geen idee waar en wanneer.

3

Juni 2017

Zachs moeder is ouder dan Kim. Zach is haar jongste kind. Ze heeft er nog vier, allemaal meiden, en alle vier veel ouder dan hij. Ze heet Megs. Ze doet de deur open voor Kim in een korte cargobroek en een wijde groene linnen bloes. Haar zonnebril heeft ze op haar hoofd geschoven en haar neus is een beetje verbrand.

‘Kim,’ zegt ze en ze wendt zich onmiddellijk tot Noah en kijkt hem stralend aan. ‘Dag, mijn prachtige knulletje,’ zegt ze. Ze aait hem onder zijn kin en kijkt dan Kim weer aan. ‘Alles goed?’

‘Heb je de kinderen gezien?’ vraagt Kim, terwijl ze Noah op haar andere heup zet. Ze is hiernaartoe gelopen zonder de kinderwagen en het is warm en Noah is knap zwaar.

‘Tallulah, bedoel je, en Zach?’

‘Ja.’ Ze verplaatst Noah weer.

‘Nee. Ze zijn toch bij jou?’

‘Nee, ze gingen gisteravond naar het café en ze zijn nergens te bekennen. Ze nemen hun telefoon ook niet op. Ik dacht dat ze misschien bij jou waren gaan slapen.’

‘Nee, nee. Ik ben hier alleen met Simon. Wil je even binnenkomen? We zitten achter in de tuin. We kunnen hen weer even bellen?’

Kim zet Noah in Megs’ tuin op het gras, naast een plastic loopwagentje waar hij zich aan probeert op te trekken. Megs haalt haar mobiel tevoorschijn en toetst het nummer van haar

zoon in. Megs' man Simon knikt even naar Kim en leest dan weer verder in zijn krant. Kim heeft altijd het akelige gevoel gehad dat Simon haar leuk vindt en dat hij daar niet goed mee overweg kan en daarom zo ongeïnteresseerd doet.

Megs trekt een gezicht en beëindigt het gesprek. 'Ik kreeg meteen de voicemail,' zegt ze. 'Ik bel Nick wel even.'

Kim kijkt haar niet-begrijpend aan.

'De barkeeper van de Ducks, weet je wel? Wacht even.' Ze tikt met haar blauwe acrylnagels op het schermpje van haar telefoon. 'Ha Nick, met Megs. Hoe gaat het? En met je moeder? Mooi, mooi. Moet je horen, was jij gisteravond aan het werk? Heb je toevallig Zach nog gezien?'

Kim ziet dat Megs een paar keer knikt en 'ja, ja' zegt. Ze pakt nog net op tijd een kluitje aarde van Noah af voordat hij het in zijn mond kan stoppen en wacht geduldig af.

Na een tijdje beëindigt Megs het telefoontje. 'Blijkbaar,' zegt ze, 'zijn Zach en Tallulah naar iemands huis gegaan, iemand die Tallulah van het mbo kent.'

'Ja, dat wist ik. Maar weet je ook wie dat is?'

'Scarlett huppeldepup. En nog wat andere mensen. Nick denkt dat ze het dorp uit gingen. Ze stapten in een auto.'

'Scarlett?'

'Ja. Nick zegt dat ze een van die chique kinderen van het Maypole is.'

Kim knikt. Ze heeft nog nooit van ene Scarlett gehoord. Maar Tallulah heeft het dan ook niet vaak over het mbo. Eenmaal thuis vormt Noah bijna altijd de hoofdmoot van de gesprekken.

'Verder nog iets?' vraagt ze, terwijl ze Noah op schoot tilt.

'Nee, meer niet, helaas.' Megs lacht naar Noah en strekt haar armen naar hem uit, maar hij drukt zich dicht tegen Kim aan en Kim ziet dat Megs' glimlach verflauwt. 'Wat denk je, moeten we ons zorgen maken?'

Kim haalt haar schouders op. 'Ik zou het echt niet weten.'

'Heb je Tallulahs vriendinnen al gebeld?'

‘Ik heb hun nummers niet. Ze staan allemaal in haar telefoon.’

Megs zakt zuchtend onderuit in haar stoel. ‘Heel vreemd,’ zegt ze. ‘Als ze geen kindje hadden, zou ik denken dat ze ergens lagen bij te komen van wat ze ook hebben gebruikt. Ze zijn nog zo jong en op hun leeftijd deed ik ook van alles. Maar ze zijn allebei vreselijk dol op Noah, ja toch? Ik kan me niet voorstellen...’

‘Nee,’ zegt Kim knikkend, ‘ik ook niet.’

Kim had graag gezien dat Megs en zij elkaar beter zouden kennen, maar Megs had nooit veel geloof in Zach en Tallulahs relatie gehad. Na Noahs geboorte had ze zich zelfs een tijdje helemaal teruggetrokken. Ze was nauwelijks op bezoek geweest bij Noah en gedroeg zich als een verre tante als ze wel langskwam. En nu heeft ze geen band met Noah opgebouwd. Hij kent haar wel, maar heeft geen idee dat ze belangrijk is.

‘Maar goed,’ zegt Kim. ‘Ik ga eens kijken of ik wat meer over die Scarlett te weten kan komen. Maar hopelijk hoeft dat niet. Hopelijk zijn ze thuis tegen de tijd dat ik weer terug ben en voelen ze zich schuldig.’

Megs glimlacht. ‘Weet je,’ zegt ze vrolijk, op een toon die aangeeft dat ze gewoon weer in de tuin in het zonnetje wil zitten en dat ze totaal geen zin heeft om zich ergens zorgen over te maken, ‘dat zou me niets verbazen.’

Kim zit in Tallulahs kamer haar schooltas door te spitten. Tallulah volgt de opleiding sociaal werk omdat ze sociaal werker wil worden. De opleiding kan ze grotendeels thuis doen en ze hoeft maar drie keer per week naar het mbo te gaan. Kim kijkt soms door het raam in de voorkamer naar haar als ze op de bus staat te wachten. Haar meisje met haar jonge gezichtje, in gemakkelijke kleding, haar haar in een staartje en een map tegen haar borst geklemd. Niemand zou kunnen raden dat ze thuis een kindje heeft, want ze ziet er nog zo jong uit.

Kim vindt een agenda in de tas en bladert erdoorheen. Tallulah heeft hem in haar compacte, nogal slordige handschrift volgeschreven. Ze was eigenlijk links, maar dwong zichzelf op de basisschool met rechts te schrijven om erbij te horen. Het heeft geen nut om naar telefoonnummers te zoeken, niemand schrijft die meer op, maar het zou kunnen dat Scarletts naam in een leerlingenlijst of zo opduikt.

En daar is hij, opgevouwen en vastgeplakt helemaal achter in de agenda: *Medestudenten*. Kim loopt hem snel na en haar vinger stopt bij de naam ‘Scarlett Jacques, student evenementenorganisatiecommissie’.

Haar e-mailadres staat erbij.

Kim schrijft onmiddellijk een mailtje:

Scarlett, ik ben Kim, Tallulah Murrays moeder. Tallulah is gisteren gaan stappen en is nog niet thuis. Ze neemt haar telefoon niet op en ik vroeg me af of jij misschien weet waar ze is. Een vriendin zei dat ze met iemand mee was gegaan die Scarlett heet. Bel me zo spoedig mogelijk op dit nummer. Heel erg bedankt.

Ze drukt op verzenden, zucht en legt de telefoon op haar schoot.

Beneden wordt de voordeur dichtgedaan. Het is twee uur, dus dat zal haar zoon Ryan zijn die van zijn werk thuiskomt. Hij werkt elke zaterdag bij de kruidenier in het dorp, om te sparen voor zijn zomervakantie op Rhodos in augustus. Zijn eerste vakantie zonder zijn moeder, alleen met vrienden.

‘Zijn ze al thuis?’ roept hij naar boven.

‘Nee,’ roept ze terug.

Ze hoort hoe hij zijn sleutels op een hard oppervlak laat vallen, zijn gympen op de stapel schoenen bij de voordeur gooit en de trap op rent.

‘Echt niet?’ vraagt hij. ‘Hebben ze gebeld?’

‘Nee, ik heb nog niets gehoord.’

Ze vertelt hem dat Megs Nick van het café heeft gebeld en over het meisje dat Scarlett heet. Terwijl ze daarmee bezig is, gaat haar telefoon. Het is een onbekend nummer.

‘Hallo?’

‘Ja, hoi, spreek ik met Lula’s moeder?’

‘Ja, je spreekt met Kim.’

‘Hoi, met Scarlett. Ik kreeg net je mailtje.’

Kims hart gaat pijnlijk tekeer en slaat dan een slag over.

‘O,’ zegt ze, ‘Scarlett. Fijn dat je belt. Ik vroeg me af..’

Scarlett onderbreekt haar. ‘Ze waren bij mij thuis,’ zegt ze. ‘En ze zijn om ongeveer drie uur weggegaan. Meer kan ik je niet vertellen.’

Kim knippert met haar ogen, haar hoofd zakt een tikje naar achteren. ‘En gingen ze... Waren ze... Hebben ze nog gezegd waar ze naartoe gingen?’

‘Ze zeiden dat ze een taxi naar huis zouden nemen.’

Kim heeft moeite met Scarletts manier van praten. Ze heeft zo’n afgemeten, kille stem die hoort bij een leven met hemelbedden, kunstzinnige kostscholen en een oprijlaan met grind. Maar ze klinkt ook ongeïnteresseerd, alsof ze ver boven Kim verheven is.

‘En ging het goed met hen? Ze hadden vast veel gedronken.’

‘Dat zal wel. Lula voelde zich niet lekker. Daarom gingen ze ook weg.’

‘Moest ze overgeven?’

‘Ja.’

Kim ziet voor zich hoe haar tengere, lieve meisje voorovergebogen boven een bloemperk hangt en haar hart gaat naar haar uit.

‘Heb je gezien dat ze in een taxi stapten?’

‘Nee, ze gingen gewoon weg.’

‘En waar woon je, Scarlett? Sorry dat ik het je vraag, maar dan kan ik het navragen bij wat taxibedrijven.’

‘In Duister Oord,’ antwoordt ze, ‘vlak bij Upley Fold.’

‘En het huisnummer?’

‘Er is geen huisnummer, alleen Duister Oord, vlak bij Upley Fold.’

‘O,’ zegt Kim. Ze omcirkelt de woorden die ze heeft opgeschreven. ‘Oké. Dank je. En als je iets van hen hoort, bel me dan alsjeblieft. Ik weet niet hoe goed je Tallulah kent...’

‘Niet zo goed,’ valt Scarlett haar in de rede.

‘Nou, maar ze is dus niet het soort meisje dat zomaar wegblijft. En ze heeft een kindje, weet je.’

Het blijft even stil, en dan: ‘Nee, dat wist ik niet.’

Kim schudt haar hoofd. Ze kan zich niet voorstellen dat Zach en Tallulah een hele avond met dit meisje konden doorbrengen zonder het over Noah te hebben. ‘Ja, dat heeft ze dus. Zach en zij zijn ouders. Ze hebben een zoon van een jaar oud. Dus het is nogal wat als ze dan niet thuiskomen.’

Het blijft weer even stil en dan zegt Scarlett: ‘Oké, ja.’

Kim zegt: ‘Bel je me als je iets hoort?’

‘Ja,’ zegt Scarlett, ‘dat zal ik doen. Dag.’

En ze verbreekt de verbinding.

Kim staart even naar haar mobiel. Dan kijkt ze naar Ryan, die het gesprek nieuwsgierig heeft gevolgd.

‘Eigenaardig,’ zegt Kim. Ze vertelt haar zoon wat Scarletts reactie was.

‘Zullen we ernaartoe gaan?’ stelt hij voor. ‘Naar haar huis?’

‘Dat van Scarlett?’

‘Ja,’ zegt Ryan, ‘naar Duister Oord.’